

عنوان مقاله:

مبنای ضمان درک در حقوق ایران و فرانسه و تاثیر آن بر آیین رسیدگی

محل انتشار:

دوفصلنامه حقوق تطبیقی، دوره 7، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

مهدی کاهه - دکتری حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اراک، مرکزی، ایران.

جلیل قنوتی - دانشیار دانشکده حقوق، دانشگاه تهران، پردیس فارابی، قم، ایران.

محسن برهان مجرد - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، دانشگاه مفید، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

در صورتیکه مبیع مستحق للغير درآید، مشتری جاهل میتواند برای استرداد ثمن و غرامات وارده به فروشنده مراجعه کند که قانون مدنی از آن با عنوان ضمان درک بحث کرده است. قهری یا قراردادی بودن مسئولیت ناشی از ضمان درک در سیستمهای حقوقی محل سوال است. قانون مدنی ایران در برخی مواد از جمله ماده ۳۶۲ ضمان درک را از آثار عقد صحیح دانسته و در برخی مواد همچون ماده ۳۹۱ مسئولیت ناشی از ضمان درک را قهری تلقی کرده است. مطالعه تطبیقی مبنای ضمان درک در حقوق ایران و فرانسه مشخص می‌کند که این تفاوت رویکرد ناشی از آن است که در وضع قانون مدنی از یک سو از حقوق فرانسه اقتباس شده و از سوی دیگر دیدگاه فقیهان امامیه مدنظر قرار گرفته است. با این حال، اثبات خواهد شد که مسئولیت ناشی از مستحق للغير درآمدن مبیع، مسئولیت قهری است نه قراردادی که این مهم بر آیین رسیدگی دادگاهها موثر خواهد بود؛ از جمله اینکه دعوای استرداد ثمن و غرامت ناشی از مستحق للغير درآمدن مبیع یک دعوای مالی و دینی محسوب خواهد شد و دادگاه صالح در این دعوا، دادگاه محل اقامتگاه خوانده خواهد بود.

کلمات کلیدی:

ضمان درک، مسئولیت قهری، مسئولیت قرارداد، دادگاه صالح

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1201326>

